

СБУ припинила спробу контрабанди сильнодіяючих та отруйних речовин

Співробітники Служби безпеки України спільно із представниками Державної фіскальної служби на митному посту «Володимир-Волинський» Волинської митниці затримали вантажний автомобіль, який перевозив 1437 металевих резервуарів із лаками та фарбами вартістю понад 2 млн грн.

У ході перевірки встановлено, що товаросупровідні документи майже в'їзятро занижували фактичну вартість товарів. Маркування на резервуарах вказує на ймовірну належність вантажу до групи отруйних і сильнодіяючих речовин. Наразі здійснюється експертиза. За цим фактом слідчий відділ УСБУ у області почав кримінальне провадження за ознаками злочину, передбаченого ч. 1 ст. 201 ККУ (контрабанда отруйних, сильнодіяючих речовин).

Волинянин украв у приятеля прикраси, які той купив дружині

Прокинувшись у сауні, чоловік виявив, що друзі по чарці зникли, а разом із ними пропали і ювелірні вироби, які він придбав у подарунок для дружини. Не зволікаючи, потерпілий із заявою звернувся до правоохоронних органів, повідомляє прес-служба УМВС України у Волинській області.

Досудове слідство встановило, що того дня обвинувачений зустрів знайомого на вулиці обласного центру. В розмові приятель похизувався щойно придбаними у ювелірному магазині для дружини золотими сережками та ланцюжком. Тож чоловіки вирішили «обмити» дорогий подарунок. Згодом до них приєднались й дівчата. Застіла тривало до півночі, а потім усі поїхали в сауну. Там зловмисник запропонував одній із панянок допомогти йому викрасти у товариша золотий ланцюжок. Тож, скориставшись відсутністю потерпілого, дівчина витягнула з кишені його куртки дорожні речі. Сережки підсудний украв сам. Поцуплені речі спритник здав у ломбард, за що отримав понад півтори тисячі гривень. Частина коштів залишив собі, решту віддав подільниці.

Луцький міськрайонний суд визнав підсудного винним у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 185 (крадіжка) та ст. 198 (придбання, отримання, зберігання чи збут майна, одержаного злочинним шляхом) Кримінального кодексу України, та присудив йому три з половиною роки позбавлення волі. Ювелірні вироби повернули власникові. А щодо спільниці злочинця матеріали виділені в окреме провадження.

Співробітники карного розшуку повернулись із АТО

Із собою оперативники привезли трофейний, пошарпаний східними вітрами український прапор, який нагадуватиме їм про тривале відрядження в АТО. Підпис на жовто-блакитному полотні «АТО: м. Старобільськ» стане пам'яттю про службу на Сході. Начальник карного розшуку Геннадій Єпіфанович побачківському привітав підлеглих, висловив побажання, щоб ця ротація волинських правоохоронців була останньою.

13%

на стільки з грудня 2015 року Кабмін планує підвищити мінімальні пенсії та зарплати, якщо до того часу вдасться провести соціальні реформи. Про це заявив міністр соціалістики Павло Розенко.

На Волині розпочато 15 кримінальних проваджень, що стосуються грального бізнесу

У 2014 році правоохоронці у сфері грального бізнесу розпочали 15 кримінальних проваджень і склали 46 адміністративних правопорушень. Керівництво УМВС України у Волинській області звертається до всіх небайдужих громадян із проханням, якщо буде будь-яка інформація про діяльність закладів, які надають послуги грального бізнесу, негайно повідомляти про це міліцію.

Тетяна МЯЛКОВСЬКА:

Художник — це стан душі та спосіб творити

Напівжартома кажуть: художника образити може кожен. Але є художники, які не ображаються. Більше того, вони сповнені такої творчої енергії та мають настільки широке коло творчого спілкування, що з ними швидше погодишся, аніж почнеш критикувати. Мисткиня Тетяна Мялковська — шира людина: вона постійно ділиться своїм талантом із дітьми-учасниками її творчої студії «П'ятерня». А сьогодні власні погляди на творчість розкриє і нам.

Чи можна стати художником випадково? Тетяна Мялковська категорично відкидає випадковість саме у цьому разі: «...Як написано на долі бути художником, то так і станеться. Випадок — то коли людина в якийсь визначений момент усвідомлює своє призначення чи творче покликання. Але до цього моменту можна йти іноді дуже довго. Аналізуючи своє попереднє (!) життя, а також дитинство й увесь життєвий досвід, я тепер уважно спостерігаю за дітьми і бачу, чого від них можна чекати. У дитинстві не зовсім любила малювати — заважала моя непосидючість: я не могла всидіти на місці більше кількох хвилин. Але коли мене маленькою бабуся водила до церкви (мені було лише 4-5 років) — я більше усього хотіла потрапити до хатини, яка була перед храмом. Там жили художники-реставратори. Маленькі вікна тієї хатки були завішені мішковою, в глечиках (мене це дуже дивувало) — не молоко, а пензлики. Це було надзвичайно загадково і вразило мою дитячу уяву назавжди. Я зрозуміла, що це — вибрані, непересічні люди, які ще й живуть поруч із церквою. Мені здавалося, що художники — це ті, котрі з усіх людей найближчі до Бога... Та хатина, до речі, стоїть і досі, й я заглядаю у її віконця щоразу, коли буваю у рідному селі».

Художники... Саме ці люди розмальовують чорно-білий світ у барви веселки та видаються нам, звичайним, диваками.

— Так, серед художників, — продовжує Тетяна Мялковська, — є й такі, що приховують свою належність до світу мистецтва. Знаю гарних, справжніх художників, які, проте, якимось соромляться цього і поводяться як звичайні люди, «не мистецькі». Але правдивого художника все одно видає його спосіб мислення.

— Тобто мислити як художник означає в усьому бачити співвідношення кольорів та пропорцій?

— Я вкладаю в поняття «художник» стан душі та спосіб творити. Тобто розглядаю художника як творця, але з позитивним, гармонійним підходом до самого процесу творіння. Творча професія — одна з найважчих. У світі бізнес у сфері мистецтва вважається одним із най-

прибутковіших. Я б розділяла мистецтво на «салонне», «для народу», окремо — «для себе» (назвемо його егоїстичним). Ясна річ, є й просто ремесло, тобто мистецтво як спосіб заробити на життя. Всі ці поняття поєднуються в царині мистецтва, проте їх усе ж слід розрізняти. Однотипно, серед митців, зокрема й художників, є «високоенергетичні», вони ніби інструменти в руках Всевишнього й у житті виконують якимсь високим покликанням. Часто вони йдуть на десятки, сотні кроків уперед, і сучасники їх не завжди розуміють. Є й художники, що виконують «замовлення» публіки: вони своїми творами ніби доповнюють нашу з вами повсякденну «картину життя». Вважаю, досить характерним прикладом «професійного ремісництва» є творчість малярки Євгенії Гапчинської. Знаю, що десь у високохудожніх колах її не визнають, бо вона додала до творчості ще й менеджмент, поставила справу «на потік». Така тема варта окремої розмови, але скажу: взагалі, не варто надто сильно захоплюватися творчістю будь-кого.

Тобто говорити про те, що вершина мрії — це отримати картину того чи того художника, просто безглуздо. Краще говорити про те, яка гарна писанка чи ікона.

Для мене вершина смаку — це вміння стилізувати образ і правильного його застосування. Я дуже поважаю людей, які, незалежно від рівня освіти, мають вроджений, правильно вихований смак, заснований на наших традиційних, автентичних художніх цінностях. Захоплююся людьми, що виховувалися самі й виховують своїх дітей на тих орнаментах, які колись висіли у бабусі в хаті. Це візуальні образи, які передавались із покоління в покоління. Наприклад, перше, що може побачити дитина, лежачи в колисці, — це орнаменти на килимі, яким утеплють стіну поруч із нею. Так само з першими кроками вона бачить узори на хідниках, постелених на підлозі. Ті візерунки — матеріалізація нашого генетичного коду. Далі — до іграшок: нехай це буде не пластикова лялька, а, наприклад, дерев'яний коник. Бо то є «спрощена модель»

справжньої тварини. Поступово дитина починає розуміти естетику, закони мистецтва, принципи створення образу.

Ми не могли не торкнутись і впливу «навколишнього художнього середовища», зразком стала Італія. Ця країна для нас — наче суцільний музей, а люди там просто живуть. Тетяна підтвердила поширену думку, що збереження сімейних реліквій, які становлять, зокрема, й художню цінність, як це роблять ті ж італійці, теж формує естетику і почуття смаку.

— Це свого роду постійний «художній фон», який із мешканцями Апеннінського півострова — завжди. І все одно не можна заперечити вплив «модних» тенденцій на розвиток масового смаку. Ми живемо в час, коли нам із усіх боків нав'язують різні естетичні стандарти. На жаль, лише одиниці можуть цьому протистояти, дотримуючись власної думки.

Палітра тем нашої бесіди наповнювалася усе новими й новими відтінками, ми говорили і про те, що фрагменти національних українських художніх технік знаходять у європейських і, наприклад, у латиноамериканських традиціях. Зрештою, мабуть, кожен художник із досвідом має чим поділитися зі своєю аудиторією. Одні при цьому висловлюються у нових роботах, інші, як Тетяна Мялковська, — передають досвід і знання вихованцям власної художньої студії.

■ ДОВІДКА

Тетяна Мялковська — членка Національної спілки художників із 2002 р. Її твори експонувалися на 12 всеукраїнських та 8 міжнародних виставках України, Польщі, Угорщини, Австрії, Грузії, Туреччини, Литви. В творчості домінує національна традиція, християнська духовність, художниця сміливо використовує автентичні матеріали для передавання національної ідеї. Свою творчість спрямовує на вивчення забутих традицій та обрядів Полісся, в її малюнках використані елементи забутих орнаментів, оригінальних стилізацій. Постійна учасниця й ініціатор творчих акцій, виставок, проєктів.

«Художня» порада: не зважайте на вік і не бійтеся пробувати у житті щось нове, беріть до рук пензлі, олівці — малюйте! Малювання — досить демократичний вид мистецтва, бо як би ви не малювали, але так чи інак до ваш малюнок. А чи кожен може малювати? Тетяна Мялковська навіть радить: малювати — треба, а коли йдеться про молодше покоління, то це навіть необхідно.

Дмитро УРАЄВ

Останній із дубового гаю

На Волині є кілька десятків дубів, вік яких перевищує півтисячі літ. Один із них росте в селі Нудиче Любомльського району (на знімку). На думку місцевого краєзнавця Надії Дитини, цьому велетеню вже понад шістьсот років. На висоті двох метрів його стовбур має в обхваті 650 сантиметрів.

Дуб-рекордсмен росте на обійсті Івана та Ганни Голянів. Як розповів Іван Никифорович, у давні часи поблизу села була діброва. Свідченням цього стали величезні колоди мореного дуба, які витягу-

вали меліоратори, осушуючи цю місцевість у 1970-х роках. Можливо, знищення цього бору і призвело до заболочення сільських околиць. Адже дуби — потужні насоси, які «викачують» із землі велику кількість вологи. Це можуть підтвердити і лісівники: там, де бездумно проводяться суцільні рубки лісу, місцевість нерідко заболочується.

Цікаво, що в дубові-ветерані на висоті шести метрів у дуслі поселилися бджоли. Вже багато років вони носять туди мед. Потурбувати цих трудолюбивих комах ніхто

не наважується. Та й отвір у дуслі надто маленький (на фото). Спробували було бджілки нижче зробити собі ще одну борть, однак чи сил не вистачило, чи зважили на те, що надто близько до землі й любителі дармового меду можуть потурбувати, тож залишили дерево в спокої.

Велетенський дуб перебуває у відмінному стані й, на думку фахівців, при дбайливому ставленні людей зможе прожити ще не одне століття.

Микола ЯКИМЕНКО,
Любомльський район
(Знімки зроблено 6.11.2014 р.)

